

Votar amb el peu, i altres exemples perniciosos

Heus ací que un digne senador, representant i vicari de la sobirania popular, fa una petita contorsió de cintura, s'inclina, estira el peu, i amb la punta de la sabata pitja el botó del col·lega senador absent. Mentrestant, com és obvi, pitja regularment amb el dit el botó que reglamentàriament i constitucionalment li pertoca. Un representant, dues representacions. Vint-i-un pares de la pàtria que hàbilment estiren peus o mans a fi de pitjar dos botons alhora, igual a quaranta-dues paternitats computades en l'escrutini electrònic. Sensacional, el resultat de l'electrònica; si hagueren de votar com els grecs, amb una petxina o un tros de vaixel·la, aquestes coses no passarien (encara que, almenys un vegada, que se sàpiga, els Trenta Tirans van apanyar la trampa fent dipositar les petxines —tà óstraka: d'ací ve això de l'ostracisme, que no és tan mala idea— no dins les urnes o gerres de reglament, sinó a la vista damunt d'unes taules, com explica Lisias en el discurs contra Agorat: les favorables a un costat, les contràries a l'altre, sense cap secret i amb gran perill de represàlies). Si hagueren de votar amb papereta, o per crida personal, o posant-se drets, o comptant els braços alçats, potser no passarien tampoc. O potser algú, que sempre n'hi ha, miraria la manera de fer trampa. I llavors, com li ha passat al senador de l'hàbil peu, hi hauria també un fotògraf a l'aguait per immortalitzar la jugada. Si ho fan, i els enxampen amb el peu al botó, que no es queixen: la trampa és del trampós, no del retratista.

Ja li va passar al diputat V. G. Lizondo, que la càmera li va pescar el gargall al vol, i després no se'l volia engolir i deia que era només una miqueta de raspera vocal inoportuna (llàstima que un magnetòfon no li enxampara el pet famós en despatx de conseller). Com li ha passat al tercer secretari Benegas, que un cana-

lla li enregistra frases de calibre tan gros que l'home no se'n sap avenir, i diu que com és possible, si ell anava per la carretera a més de dos-cents per hora. Mal fet, això d'espia i publicar converses telefòniques, ni que siga de polítics no massa clars. Però molt pitjor allò que se'n desprèn de les converses: no per dir-li "enano" a Solchaga, sinó per tota la mala maror que destapa, i tots els estranys negocis amb poderosos senyors dels diners que, per poc olfacte que tinga, es pot imaginar sense haver de ser gos perdiguer d'ofici. Després, el senyor ministre de l'Interior, quan una diputada de l'oposició li diu que com queda això d'anar a dos-cents, i tal, i altres exemples pitjors, va i li contesta: "Lo único que usted quiere es ensuciarlo todo". Segurament, sí. Segurament la diputada volia tirar a diana amb el partit del govern. Però la municció li venia regalada: aquesta és la qüestió.

Massa municció regalada. Massa merda disponible per a fer-la servir amb fins legítims (críticar els autors de la cagada) o amb fins perversos (agressió global contra tot el govern, contra tot el partit —siga el govern o el partit que siga— o, pitjor cosa encara, contra "els polítics" i "la política", com ha fet ja més d'un il·lustre fabricant d'opinió). Vist el risc que corre el crèdit de la democràcia, el perill d'extensió del cinisme il·lustrat, i la facilitat amb què el mal exemple circula i s'escampa fins a passar per norma i hàbit general, ¿per què, en nom de Déu i tots els sants, no van una mica més amb compte? Si han de fer pecats petits o grossos, delictes, comissions i omissions —cosa que jo crec que no és inevitable, però molts creuen que sí—, ¿per què no ho fan, almenys, només quan no els veu ni els

escolta ningú? ¿Per què no fan les coses lletges tancats al wàter, com s'han fet tota la vida? No, senyor. Les han de fer públicament i descarada: al senat, votant amb el peu; a les corts de Madrid, votant-se privilegis processals amb diputats absents i ministres distrets: a la vice-presidència del govern, afirmant que no sabia res del que feia el germanet a Sevilla; a la comissió de tràfic d'influències de les Corts valencianes, posant de president el traficant més notable del ram i declarant després per unanimitat que ací, d'això mai no se n'ha vist ni sentit; a la secretaria de la presidència de la Generalitat de Barcelona, mantenint anys i anys un senyor de provada eficàcia en matèria d'intrigues financeres; als noticiaris de Canal 9-TV, fent aparèixer el president de la Generalitat de València vint-i-cinc destacades vegades en trenta dies (els altres, cinc, el president estava de vacances). En fi, parle només de coses de volum petit o regular, dels que són de cultura general. No parle de moltes altres que també sé de cert, i que són molt més grosses, però que no és prudent divulgar. Continue preguntant: ¿per què les fan?

En un país democràtic, s'ha de poder —i pot,... ¿o és que no pot?— fer carrera política, mantenir-se en el poder, governar eficaçment, etcètera, sense haver d'emmerdar-se, sense cobrir-se de privilegis (i cobrir-se amb privilegis), sense prevaricar, sense mentir per la boca, sense parar la mà, sense pets ni gargalls, sense votar pel veí, sense traure el ganivet. Se suposa que ha de poder. I que molts, suposem que la majoria, poden. ¿Per què, doncs, uns altres ho fan, o més ben dit, per què n'hi ha tants que ho fan, i amb tanta barra? ¿Per què van destruint, amb peus i mans i boca, la dèbil fe del poble d'Israel?

Joan F. Mira